

Sygn. akt VII U 878/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2017 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 sierpnia 2017 r. w Warszawie

sprawy E. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 lipca 2017 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 lipca 2017r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odmówił ubezpieczonemu E. T. prawa do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego, gdyż odwołujący nie przedłożył dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia za lata przypadające po przyznaniu emerytury, tj. od 2005r. Powołując się na treść art. 5 ust. 5 ustawy emerytalnej, organ rentowy wskazał, że nie ma podstaw do obliczenia podstawy wymiaru emerytury z zastosowaniem wskaźnika 398,97% ustalonego decyzją z dnia 10 lutego 2009r., a następnie przeliczenia emerytury z tak obliczona podstawą (decyzja z dnia 6 lipca 2017r., znak: (...), k. 51 a.r.).

Ubezpieczony E. T. w odwołaniu od decyzji z dnia 6 lipca 2017r., wskazał, że domaga się zmiany zaskarżonej decyzji i ponownego wyliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem wszystkich zarobków od których były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne.

W uzasadnieniu odwołania, ubezpieczony wskazał, że organ rentowy przy obliczaniu wysokości emerytury uwzględnił wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 250%, natomiast rzeczywisty wskaźnik, określony w decyzji z dnia 10 lutego 2009r. wynosi 398,97%. Odwołujący dodatkowo podniósł, że przed przyznaniem emerytury pobierał świadczenie przedemerytalne, natomiast po przyznaniu świadczenia emerytalnego nie pracował, ze względu na zły stan zdrowia (odwołanie z dnia 19 lipca 2017r., k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że decyzją z dnia 31 stycznia 2005r., ubezpieczony uzyskał prawo do świadczenia emerytalnego, od dnia 3 stycznia 2005r., tj. od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Wysokość emerytury została ustalona w oparciu o art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru został ustalony z lat 1989-1998 i wynosi 398,97%,

a następnie został ograniczony do 250%. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał również, że w dniu 16 czerwca 2017r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury w oparciu o art. 110a ustawy emerytalnej. Do wniosku odwołujący nie załączył żadnego wykazu zarobków, umożliwiających ustalenie nowej podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego. Organ rentowy dodatkowo zaznaczył, że odwołujący nie dołączył żadnych dowodów potwierdzających, że po przyznaniu emerytury podlegał ubezpieczeniom społecznym. W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wskazując na treść art. 110a ustawy emerytalnej, decyzją z dnia 6 lipca 2017 r., odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego (odpowiedź na odwołanie z dnia 26 lipca 2017 r., k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2015 r. ubezpieczony E. T. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę (wniosek z dnia 7 stycznia 2005r., k. 1-3 a.r.).

Decyzją, z dnia 31 stycznia 2005 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. przyznał E. T. emeryturę od dnia 3 stycznia 2005 r., w wysokości 2.754,40 zł miesięcznie. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek, z lat kalendarzowych od stycznia 1989 r. do grudnia 1998 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 398,97% , został jednak obniżony do 250%, gdyż zgodnie z obowiązującymi przepisami nie może być wyższy (decyzja z dnia 31 stycznia 2005 r., znak: (...), k. 19 I a.r.).

Na mocy kolejnych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, emerytura E. T. była waloryzowana (decyzje, k.23-31 a.r.).

W dniu 16 czerwca 2017 r. ubezpieczony, złożył w organie rentowym wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia emerytalnego zgodnie z art. 110a ustawy z dnia 5 marca 2015 r. (wniosek, k. 49 a.r.).

Decyzją z 6 lipca 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego, gdyż ubezpieczony nie przedłożył dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia za lata przypadające po przyznaniu emerytury, tj. od 2005 r. Powołując się na treść art. 5 ust. 5 ustawy emerytalnej, organ rentowy wskazał, że nie ma podstaw do obliczenia podstawy wymiaru emerytury z zastosowaniem wskaźnika 398,97% ustalonego decyzją z dnia 10 lutego 2009 r., a następnie przeliczenia emerytury z tak obliczoną podstawą (decyzja z dnia 6 lipca 2017 r., znak: (...), k. 51 a.r.).

W dniu 19 lipca 2017 r. odwołujący wniósł odwołanie od ww. decyzji organu rentowego, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 19 lipca 2017 r., k. 2-3 a.s.).

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2017r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. (postanowienie z dnia 22 sierpnia 2017 r., k. 11 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach rentowych odwołującego oraz znajdujących się w aktach sprawy. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z ich treści należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 lipca 2017r., znak: (...), jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2016 r. poz. 1822, dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu

przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

W niniejszej sprawie, prawo do emerytury ubezpieczonego E. T. jest bezsporne. Przedmiot sporu stanowiła natomiast wysokość emerytury ustalona decyzją z dnia 31 stycznia 2005 r., znak: (...). Ubezpieczony domagał się bowiem przeliczenia wysokości należnego mu świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu wszystkich zarobków od których odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne oraz przy zastosowaniu art. 110a ustawy emerytalnej.

Ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z wprowadzonym wskazaną wyżej nowelizacją art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Art. 110a ustawy, znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

W tym miejscu wskazać należy, że jeżeli chodzi o prawidłowość ustalenia przez organ rentowy podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego, to zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi bowiem dysponować pewnymi danymi, co do wysokości dochodów ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lipca 2007 r., I UK 36/07).

Jakkolwiek w postępowaniu przed sądem nie obowiązują ograniczenia, co do zakresu środków dowodowych stwierdzających wysokość wynagrodzenia, to nie oznacza to dopuszczalności ustalania wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Możliwe jest dokonanie jedynie stosownych obliczeń rachunkowych w oparciu o dowody pozwalające na ustalenie wynagrodzenia w spornym okresie, nie można natomiast ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień, czy też hipotetycznych wyliczeń. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktyczne uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna. Należy mieć bowiem na względzie, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą

i konkretnym pracownikiem. Uśrednione obliczenia, dokonane bez oparcia w dokumentacji obrazującej pełne warunki płacy za dany okres zatrudnienia nie mogą stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 sierpnia 2013 r., III AUa 459/13, oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 03 września 2013 r., III AUa 303/13). Należy też wskazać, że obowiązek wykazania wynagrodzenia ze wskazywanych lat zatrudnienia wyższego niż przyjęte przez organ rentowy, jako podstawa do przeliczenia emerytury lub renty, ciąży na ubezpieczonym.

W ocenie Sądu Okręgowego, zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa i odpowiada prawu. Wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie nie zaszły przesłanki do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego, bowiem ubezpieczony zarówno na etapie postępowania administracyjnego przed organem rentowym jak i postępowania sądowego nie powołał się na okoliczności ani nie przedłożył żadnych nowych dowodów, mogących stanowić podstawę do ponownego ustalenia wysokości pobieranego przez niego świadczenia.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Sąd Okręgowy, badając treść zaskarżonej decyzji, przyznał rację organowi rentowemu i stwierdził, że w sprawie nie było podstaw do uwzględnienia wniosków odwołującego w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Z całą stanowczością należy w tym miejscu podkreślić, że bezsporne w sprawie jest to, że odwołujący nie dołączył żadnych nowych dowodów, mogących stanowić podstawę zmiany decyzji organu rentowego, określającej jego prawo do emerytury, stąd nie było podstaw do rewidowania prawomocnej decyzji organu rentowego. Odwołujący dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, powołał się na nowe dowody i przedstawił nowe dokumenty mające uzasadniać jego wniosek, co nie może mieć jednak wpływu na prawidłowość decyzji organu rentowego z dnia 6 lipca 2017 r., a ewentualnie może stanowić podstawę do wystąpienia z nowym wnioskiem do organu rentowego.

W świetle tak poczynionych ustaleń, Sąd Okręgowy wywiódł, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest trafna i z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)